

РЕШЕНИЕ

№ 1064

гр. София, 20.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 79 състав,
в публично заседание на 23.01.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Николай Димитров

при участието на секретаря Таня Миткова, като разгледа дело номер **10221** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.
Образувано е по жалба на „ФАР“ АД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес: [населено място], [улица], ап.5, представлявано от изпълнителния директор К. Н. Д., срещу Решение № 27/04/2/0/00484/3/01/03/02, изх. № 01-2600/2395#12 от 25.07.2022 г., издадено от изпълнителния директор на Държавен фонд ”Земеделие” /ДФЗ/, в частта, с която се отказва изплащане на финансова помощ в размер на 82 325,19 лева. Искането е за прогласяване на Решението за нищожно, поради издаването му в противоречие с влязло в сила Решение по адм. д. 6244/2021г. по описа на АССГ и Решение по адм. д. 2256/2022г. на ВАС. В условията на алтернативност моли съда да уважи жалбата и да отмени административния акт като незаконосъобразен. Иска се и присъждане на направени за това производство разноски.
Ответникът – Изпълнителният директор на Държавен фонд „Земеделие“ /ДФЗ/, чрез юрк. З., оспорва жалбата, като я счита за неоснователна. Съображения излага в писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение.
Административен съд София - град, Трето отделение, 79 състав, след като се запозна с жалбата и становищата на страните и разгледа приложените по делото доказателства, намира от фактическа страна следното:
Жалбоподателят „ФАР“ АД с УРН 608764 е бенефициент по договор № 27/04/2/0/00484/3/01 от 10.03.2017г. за безвъзмедна финансова помощ от Програмата за развитие на селските райони за периода 2014 – 2020г., по подмярка 4.2

„Инвестиции в преработка/маркетинг на селскостопански продукти от мярка 4 „Инвестиции в материални активи“. Предмет на инвестицията по проекта е „Изграждане и въвеждане в експлоатация на обект: Ч. мелница и силосно складово стопанство в УПИ ХХІІ, кв.161, [населено място] пазар, за производство на едро смляно брашно от сладка царевица.“

На 07.10.2020г. дружеството е подало заявка за окончателно плащане № 27/04/2/0/00484/3/01 със заявена в него сума от 2 825 211.55 лв.

С Решение № 27/04/2/0/00484/3/01/03/01, изх. № 01-2600/2395 от 21.04.2021г., изпълнителният директор на ДФЗ е одобрил за изплащане 1 330 280.59 лв. и е отказал частично изплащане на финансовата помощ за сумата в размер от 82 325.19 лева. Мотивите, с които е отказано изплащане на помощта, е установена недопустимост на част от разходите, за които са представени разходооправдателни документи.

С Решение № 6913 от 23.11.2021 г. постановено по адм. д. № 6244 от 2021 г. по описа на Административен съд – София-град /АССГ/ съдът е отменил Решение № 27/04/2/0/00484/3/01/03/01, изх. № 01-2600/2395 от 21.04.2021г. в частта, с която се отказва изплащане на финансова помощ в размер на 82 325,19 лева и е изпратил преписката на изпълнителния директор на Държавен фонд ”Земеделие” за ново произнасяне по заявка за окончателно плащане № 27/04/2/0/00484/3/01 в частта, касаеща неодобрените разходи, описани в т.ІІ от решението. В мотивите си съдът е приел, че в тази част актът се явява практически изцяло немотивиран, тъй като административният орган не е посочил правно основание за отказа си за плащане на отделните видове разходи, приети от него за недопустими. Счел е, че органът е следвало да направи такава привръзка по отношение на всеки от отказаните разходи със съответната норма от относимата според съда в случая наредба № 9 от 21.03.2015 г. Съдът е извел, че липсата в административния акт на правни основания за отказа за плащане за отделните разходи не може да бъде преодоляна от него чрез тълкуване, още повече, че в случая не са посочени и съответните нормативни разпоредби или договорни клаузи, които предполагаемо са нарушени. По тази причина и не може да бъде преценена и законосъобразността на размера на редукцията, т.е. правилно ли е определена съответната част от разходите, за които е отказано плащане, тъй като, видно е, че липсва идентичност на размера на предявените за плащане разходи и размера на сумата, посочена като редукция. От изложените в решението мотиви по никакъв начин не става ясно как, по какъв механизъм е изчислено намаляването на помощта за отделните категории разходи, съответно по никакъв начин не може да се извърши контрол за законосъобразност на акта по отношение размера на намалението за преценените като недопустими разходи.

Решението на АССГ е било предмет на касационен контрол по адм. д. № 2256/2022 г. по описа на ВАС. В. съд е постановил, че в частта, с която е отменен административния акт решението е постановено в съответствие с приложимия закон, при липса на нарушения на съдопроизводствените правила и е обосновано. ВАС е приел, че макар административният съд погрешно да е посочил, че основанията за отказ се съдържат в Наредба № 9 от 21.03.2015 г., а не в посочената като основание за сключването на договор № 27/04/2/0/00484/3/01 от 10.03.2017г. Наредба № 20 от 27.10.2015 г., която именно се явява относимата подзаконова норма, то изводът му, че изложените от органа мотиви не са подведени под съответната хипотеза на приложимата правна норма е правилен.

Върховният административен съд обаче е отменил решението а АССГ в частта, с

която преписката е върната на административния орган с мотивите, че: „актът, предмет на оспорване пред първоинстанционния съд е немотивиран, което представлява самостоятелно основание за отмяна на същия, поради което няма основание за изпращане на преписката на административния орган. Липсата на точно и ясно посочени фактически и правни основания и съответните изводи е нарушило правото на защита на засегнатото от издадения акт лице и е поставило същото в невъзможност да формира конкретните си възражения срещу неблагоприятния за него краен резултат. В подкрепа на последното е и приетото от АССГ, че липсата на правни основания за отказа за плащане за отделните разходи не може да бъде преодоляна от съда чрез тълкуване, още повече, че в случая не са посочени и съответните нормативни разпоредби или договорни клаузи, които предполагаемо са нарушени.“

Независимо от развилата се процедура пред ВАС на 15.07.2022 г. ответникът е издал оспорваното в това производство Решение № 27/04/2/0/00484/3/01/03/02, изх. № 01-2600/2395#12, с което отново е отказано изплащане на финансова помощ в размер на 82 325,19 лева. Отказът касае абсолютно същите разходи, по отношение на които е постановен и първоначалният такъв и отменен с горепосочените съдебни решение като разликата между двата акта е в това, че в Решение № 27/04/2/0/00484/3/01/03/02, изх. № 01-2600/2395#12 са развити подробни мотиви за конкретно приложимата правна норма от Наредба № 20 от 27.10.2015 г.

С Решение № 9673 от 01.11.2022 г. постановено по д. № 2256/2022 г. по описа на ВАС, съдът се е произнесъл по искане на жалбоподателя в настоящето производство „ФАР“ АД за допълване на решение № 5568/08.06.2022 г. постановено по същото дело като е отказал да направи същото. Съдът е посочил, че мотивите на касационната инстанция са ясни и те са в насока, че липсват правни основания за отказа за плащане за отделните разходи.

При така установените факти, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, настоящият състав на АССГ приема от правна страна следното:

Жалбата срещу процесната заповед е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице с правен интерес, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспорваният административен акт е нищожен, постановен в противоречие с влязло в сила Решение № 6913 от 23.11.2021 г. постановено по адм. д. № 6244 от 2021 г. по описа на АССГ и Решение № 2256 от 08.06.2022 постановено по адм. д. 2256/2022г. на ВАС.

Съгласно чл.177, ал.1 от АПК решението има сила за страните по делото. Ако оспореният акт бъде отменен или изменен, решението има действие по отношение на всички. Оспорваният административен акт е издаден при незачитане съдебно решение, изпълнението за което ответник е задължен, а решен по административен ред въпрос/спор с окончателен акт не може да бъде пререшаван от органа издал, влезлия в сила административен акт. Нищожни по силата на чл. 177, ал. 2 АПК са всички административни актове на административния орган, извършени след влизане на съдебно решение в сила, които му противоречат. Актове и действия на административния орган, извършени в противоречие с влязло в сила решение на съда, са нищожни и всеки заинтересован може винаги да се позове на нищожността или да

поиска от съда да я обяви. Администрацията е обвързана от съдебните решения по административни дела и административният орган действа в условията на обвързана компетентност, наложена му от задължителните указания по тълкуване и прилагане на материалния закон от съда. Съдът намира, че влязлото в сила съдебно решение се характеризира не само с формална законна сила, т.е. с необжалваемост, но и с материална законна сила, т.е. задължителност, сила на присъдено нещо. Силата на присъдено нещо, нейните обективни и субективни предели, определят това, за което и тези, спрямо които властническият държавен акт, каквото е съдебното решение, има действие. Индивидуализиращите елементи на това, за което и на тези, за които решението има действие, са страни, основание, предмет /в този смисъл Решение №527/21.01.2022г. на ВАС по адм.д.№8120/2021г./ Понастоящем с обжалваното Решение № 27/04/2/0/00484/3/01/03/02, изх. № 01-2600/2395#12 от 25.07.2022 г., ДФЗ отказва изплащане на финансова помощ на същия бенифициент по Програмата за развитие на селските райони за периода 2014 – 2020г., по подмярка 4.2 „Инвестиции в преработка/маркетинг на селскостопански продукти от мярка 4 „Инвестиции в материални активи“, по същото заявление, за същите разходи. Реално административният орган повторно се е произнесъл по заявка за окончателно плащане № 27/04/2/0/00484/3/01, но такава възможност вече е била изключена съобразно постановеното Решение № 2256 от 08.06.2022 постановено по адм. д. 2256/2022г. на ВАС, поради което и актът се явява нищожен, постановен в противоречие с влязло в сила решение.

При този изход на спора и при своевременно заявена претенция на осн. чл.143, ал.1 от АПК се дължи присъждане на разноски в полза на жалбоподателя като доказателства за направени такива по делото се съдържат единствено относно внесена държавна такса в размер на 658,60 (шестстотин петдесет и осем лева и шестдесет стотинки).

Водим от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, 79-ти състав,

РЕШИ:

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА на Решение № 27/04/2/0/00484/3/01/03/02, изх. № 01-2600/2395#12 от 25.07.2022 г., издадено от изпълнителния директор на Държавен фонд "Земеделие" /ДФЗ/, в частта, с която се отказва изплащане на финансова помощ в размер на 82 325,19 лева на „ФАР“ АД, ЕИК[ЕИК].

ОСЪЖДА Държавен фонд „Земеделие“ да заплати на „ФАР“ АД, ЕИК[ЕИК] разноски в размер 658,60 (шестстотин петдесет и осем лева и шестдесет стотинки).

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

СЪДИЯ:

